

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skriftemaal og Altergang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 275. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: [https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1858\\_1234-txt-shoot-idm194/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1858_1234-txt-shoot-idm194/facsimile.pdf) (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kirkehistorien at domme, kan vi heller ikke paastaae, at Skriftemaalet fra Aarids-Tid har været uopløselig knyttet til Altergangen, saa de To kan uden Skjæteri eller anden Fare godt stilles ad. Det forstaaer ingenlunde, thi deels er jo Luther ligejaa lidt som Paven nogen gyldig Hjemmel for hvad der skal agtes for Sakrament, deels bliver jo Tilfælsien af Syndsforladelse ved Skriftemaalet, som vi har soaet fra Papisjerne, slet ikke forsvareligere eller kristeligere, fordi vore Præster indskrænker den til dem, der gaar til Synds-Bekjendelse, og endelig saa ligner det jo slet ikke Christi og hans Menigheds Tjener, at de nok vil meddele Daaben og Nadveren til alle iMaag, og derved i Christi og hans Menigheds Navn forstikke Bedkommende om Synds-Forladelse, men gjør sig kun Skrupler over at spilde deres egne Ord paa de Uværdige.

Sperger vi nu først, om Paven eller Luther tanke kristeligt om Skriftemaalet, altsaa enten Skriftemaalet med Afløsningen er et kristeligt Sakrament eller ikke, da maa jeg her gjentage, at man aldrig paa kristelig Grund kan trættes om hvad der skal kaldes et Sakrament, fordi hverken dette latinske Ord eller noget tilsvarende findes enten ved Herrens Indstiftelse eller i den Hellige Skrift, men at Spørgsmaalet maa være, om Skriftemaalet er en guddommelig Indstiftelse med en egen Raadegave, hvad Paven paastaar, men hvad Luther med Rette benægter, da Skriftemaalet hverken har et eget Herrens Ord at bevare og udtrykke, og heller ikke af den Helligaand er tillet i klar Sammenhæng med Daaben og Nadveren, men er kun en Kirke-

skik med dunkel Oprindelse og tvivlsom Christelighed; men derimod havde Luther og hans Efterfølgere Uret i at beholde Afløsningen og forkaste den egentlige Synds-Bekjendelse og Underkastelse af Kirketugten, som var det egentlige Skriftemaal. At nemlig Lutheranerne satte en saaldat „Skriftebon“ med en blot almindelig Syndigheds-Bekjendelse uden Kirketugt istedenfor den papiske Opregelse af og Bods-evelse for de Enkeltets bitterlige Synder, det gjorde Afløsningen eller Afsladen endnu mere baade farlig og usforbarlig, medens Lutheranerne ligeaa vel som Papisjerne syntes at flygte hele Synds-Forladelsen fra Daaben, hvor Herren selv giver den, til Nadveren og Skriftestolen, og at flygte Afløsningen fra Kristus til Præsterne. Papisjerne undskyldte sig i denne Henseende med, at Synds-Forladelsen i Daaben kun skulde gjælde Arve-Synden, medens Afløsningen i Skriftestolen kun skulde gjælde hver Enkeltets gjærlige Synder, men Lutheranerne, som med Rette forkastede denne selv-gjorte, grundløse og trostesløse Deling, synes ikke engang at have søgt, de selv trængde til nogen Udskyldning, sagtens fordi deres Skrifstolige pleiede at henhøre Synds-Forladelsen ligejaa meget til Troen, som til Daaben, tit endog alene til Troen, og det ikke engang til den almindelige, fuldstændige kristne Tro, som vi ved Daaben bekjender den, men til en meget tveetydig Tro paa Christi Død for vore Synder, der tit kun var en selvgjort, skætteret Overtro.

Med alt saadant kan vi imidlertid intet have at gjøre, og kan ikke engang med vore lutheriske Fædre

